

Čuk na palci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 1. januarja 1923

št. 1.

Ljubezen do naše Goriške-Gradiščanske.

ali Salamonova razsodba.

»Čuk na palci« pa že res ne ve, ali imajo zares, ali se samo igrajo. Z našo deželjo namreč. Zakaj deželja ni kos klobase in tudi s klobaso se ne dela tako, na naj bo tudi salama. Ze tri leta se prepirajo, kako bi jo razdelili. Čigava bo? Okupirali so jo, aneksija je izvršena, vse je v redu, zdaj pa je deželja naenkrat na potu. Če bi jo mogla vsaka laška provinca sebi priklopiti, to bi bil šele boj. Hvala Bogu, da tega ni mogoče in svetemu Nikolaju. Pride tedaj v prvi vrsti v poštev samo Videm. Ta bi najraje videl, da bi Goriška kar izginila in bi na njenem mestu stala molzna krava, tako velika, da bi bili tr-

govci in špekulanti siti tako, da bi počili kot žaba v bajki.

Goriški se godi kot tistemu otroku v Zgodbah, za katerega sta se materi prepirali, čegav je. Salomon je dejal, naj ga presekajo da ga bosta imeli vsak pol. V Rimu, kjer v tej igri predstavljajo modrega Salomona, so tudi dejali, da naj presekajo Goriško. Vidmu je to po volji, vsem ki ljubijo Goriško, seveda ne, ker bi bila potem deželja in mesto kot mrtva. Seveda v Rimu ne sedi Salomon, da bi videl, na kateri strani je pravica, on veruje verizniku, niti fašistom in Čuku na palci ne. Moderni rimski Salomon bi najraje

tako naredil kot neki mažarski Salomon in vprašal Videmca: »Ti, ali naj dam Goriško domačinom?« — Videmec bi dejal: »Ne!« Potem bi vprašal Goričana: »Ali naj dam tvojo deželjo Videmcu?« Goričan bi dejal: »Ne!« Modri rimski Salomon pa: »Če ni deželja ne za Videmca in ne za domačina, bo pa za nas«. Pa bi jo lepo hranil.

Kot vidite, je mnogo načinov rešitve. Nevarno je, da deželjo še od same ljubezni in harlekinskih iger političnih otročaje raztrgajo kot volk jagnje. »Slovenci, Slovenci«, kimajo nekateri pomelljivo in hočejo s tem vplivati na razde-

litev dežele. Tudi »Čuk na palci« pravi: »Slovenci, Slovenci! Videmski verižniki bi radi videli Slovence, ki bi se vozili v Videm, kolovratili po pisarnah, jedli po gostilnah, kupovali po trgovinah, dali za služka izvoščkom in žepnim tatovom itd. Da, da, Slovenci so jim na srcu, pa ne njih nacionalizem, ampak njih mošnjčki, mošnjčki. Radi teh se videmski trgovci boje za Italijo.

Pika.

Gorica, 1. januarja 1923.

Prav neprijetno mi je, da moram na novega leta dan pisati to kroniko. Ne radi tega, ker je praznik. Saj ne pijem drugega kot tu pa tam porcijo ricinovega olja, da lažje prebavim razmere. Tudi ne zato, ker mi je na novega leta dan že na vse zgodaj voščila neka ženska vse najboljše, saj sem itak vedel, da bo letos smola na vseh koncih in krajih.

To me jezi, da se nič poštenega ne zgodi, da že pol leta pišem same take stvari, ki jih znajo že vrabci na pamet in nima nihče pod božjim solncem poguma, da bi naredil kak škandal.

Jaz vendar ne morem pisati, da je imelo društvo goriških tatov in ulomilcev svoj redni občni zbor v neki kaverni pri soškem mostu. Blagajnik in predsednik bi se bila skoro sprla, pomirili so ju orožniki, ki so delali red.

Tudi ne morem tuliti venomer, da se je zastrepila gospodična s karbolno kislino, ker je mislila, da je to zdravilo za srčno rano.

Tudi je že dolgočasno, da bi omenjal javnega dobrodelnika, ki se je na dobrodelni prireditvi tako nalezal vina, da je proti jutru obležal v cestnem jarku. Zdaj leži bolan. Žrtev srčne kulture.

Tudi fašisti ne ganejo več bralcev, nič originalnega ni več na njih, poslanci so užaljeni in molčijo, šikane uradnikov so prepogoste, konference se vršijo že tri leta vsak dan, ministri vedno izjavljajo, cel svet je postal en sam »ringelšpil« in če do prihodnjic ne bo drugačen, bom še bolj zabavljaj nanj, ali pa bom naredil eno tako, da bo pomnil: nič več ne bom pisal o njem.

»Čuk na palci«.

SAJ RAD POPLAČA

Gost ki je zadostil svojemu gladi in žeji, je poklical krčmarja in mu pohlevno rekel:

»Gospod krčmar, denarja ravno nimam, da bi vam poplačal, toda če želite vam rad odslužim z delom.«

Krčmar: »Kakšen posel imate?«

Gost: »Grobokop sem!«

Krčmar je stekel ven, zaloputnil vrata in ni se več prikazal.

Muha ali zvon.

Humoreska.

Ženska je pač taka: ne ustrežeš ji, pa je amen! Stvar je črna, a če si ženska dene v glavo, tedaj je bel a, pa se na glavo postavi ali na noge, pa je vseeno!

Sedim zvečer ob mizi in dremujem. Poleg mene sedi moja žena in tudi dremuje. Muha leti pod stropom in brenči. Ali pa zvonijo zvonovi nekje v daljavi, v daljni, daljni cerkvi.

Predramil sem se in dejal: »Zvonove slišim. Kaj zvonijo?«

Predrami se še ona in mi pravi: »To niso zvonovi. To je muha.«

Posluhnen zopet: »Neumnost, pravim. To ni muha, to so zvonovi!«

»To je muha!«

»To so zvonovi!«

Oba sva poslušnila.

Jaz sem postal prepričan:

»To so zvonovi, popolnoma razločno jih slišim.«

Ona pa: »Jaz bom vendar znala ločiti zvonove od muhe. Jaz ne slišim zvonov. To je muha.«

»Zvonovi so!«

»Če pa jaz pravim, da je to muha!«

»Pri moj dunaj, da so to zvonovi. Ni mogoče, da bi bila to muha!«

»Vendar je muha!«

»Kljub temu so zvonovi!«

»No, pa ostani ti pri svojih zvonovih!«

»Saj vendar nisem gluha!«

»Taka bedarija. Zvonovi — pa je muha.«

»Gotovo so to zvonovi!«

»Jasno je, da je muha.«

»Ko pa slišim in razložim celo posamezne zvonove.«

»Kaj ti vsega ne slišiš! Jaz pa slišim samo muho. — Čemu naj bi zdajle tudi zvonilo?«

»To bi tudi jaz rad vedel.«

»Lahko se zaneseš name, da je to muha.«

Oba sva poslušnila.

Zvonovi so prenehali brenčati.

Tudi muha ni več zvonila.

Jaz sem si dejal:

»Taka je! — Tako naredi vedno.

Ob vsaki priliki. Tu ni mogoče nič pomagati. — Muha! Če pravi, da je muha, je muha, pa če bi ji tudi zvonovi pred nosom zvonili. — Ona ostane pri svoji muhi. — Neumnost! Če si nekaj ubije v glavo, ostane pri tem. — Jasno je, da so bili zvonovi... Mene pa je hotela prepogoriti, da je muha...«

Zadremal sem.

Moja žena je pa mislila in mrmraje govorila: »Če bi ne bil slučajno moj mož, bi ga oklofutala. Kozel. Vedno hoče pravo imeti. Vedno on! Vedno on! — Natančno sem slišala muho, pa mi pravi, da so zvonovi. Sedaj, ob tem času, pa zvonovi! — Tak kozel! — Vsak dan isto... Tepec!«

Zadremala je.

Sanjala je o muhi, ki je zvonila v cerkvenem zvoniku.

Jaz pa sem sanjal o zvonovih, ki so mi lezli po nosu kot muhe.

Muha je zopet pričela brneti... ali pa so bili daljni zvonovi...

Pravijo, da je obč. Sovodnje dobila v dar kanon namesto vojne odškodnine; tega bo darovala »Gospodarskemu Svetu«, za popravo cest na produ.

Pravijo, da se je France Cenotov ponudil gospodu inž. Placerju za pisarja pod pogoji, da kadar bo g. inženir meril cesto, da ga z metrom ne potegne v jarek.

Čuk vošči novo leto!

Voščim: sebi polno mošnjo, ker prazen žakelj ne more po koncu stati, še manj lačen Čuk peti in druge zabavati.

Voščim: slovenskim politikom več pameti, tržaškim in goriškim, sicer bo vse skupaj hudič vzel. Fašisti se bodo smejali razkolu na slovenski strani. Šček in Wilfan se bodeta prepirala, Heiland in Peternel bodeta žela.

Voščim: slovenskim denarnim za drugam, da bi kmalu prišli do zmenjave kron v lire, pa naj to izposlujeta Šček, Wilfan ali pa Čuk na palci. To je vseeno. Le da denar pride, pa naj ga tudi hudič na repu prinese.

Voščim: vsem vojnim oškodovancem, da pridejo o novem letu do vojne odškodnine in da se naroče na Čuka na palci. Kajti največje veselje je: Imeti polno mošnjo in v rokah »Čuka«.

Voščim: da bi slovenske časnikarje konečno pamet srečala in jih prepričala o tem, da bi nehali z ustanovljanjem novih listov, kajti čim več časopisov, tem več preprirov. Najboljše bi bilo, da bi se vsi oprijeli »Čuka«, ki je najbolj priljubljen list v celi deželi, in jim ne bilo treba šele iskati 10.000 naročnikov, katerih Čuk že ima.

PRI NABORU

Rekruti so bili že izbrani. Nekateri so protestirali, da niso povsem zdravi; tedaj nesposobni za vojaško službo. Na drugem preiskovalnem naboru je poročnik izpraševal: »No, kaj imate vi?«

Rekrut: »Oh, gospod, neprestani kašelj in v prsih mi hrope!«

Poročnik: »Ej, kdo nima danes kašelj? Jaz ga imam, gospod stotnik ga ima, gospod major ga ima... sposoben!«

Drugemu: »Česa pa vam manjka?«

Rekrut: »Gospod, jetičen sem!«

Poročnik: »Ej, kdo ni danes jetičen? Jaz sem jetičen, gosp. stotnik je jetičen, gosp. major je jetičen, vsi smo jetični... sposoben!«

Tretjemu: »No, in vam kaj je?«

Rekrut: »Gospod, jaz sem idijot!«

Poročnik (naglo): »Nesposoben!«

HLAČ JI MANJKA

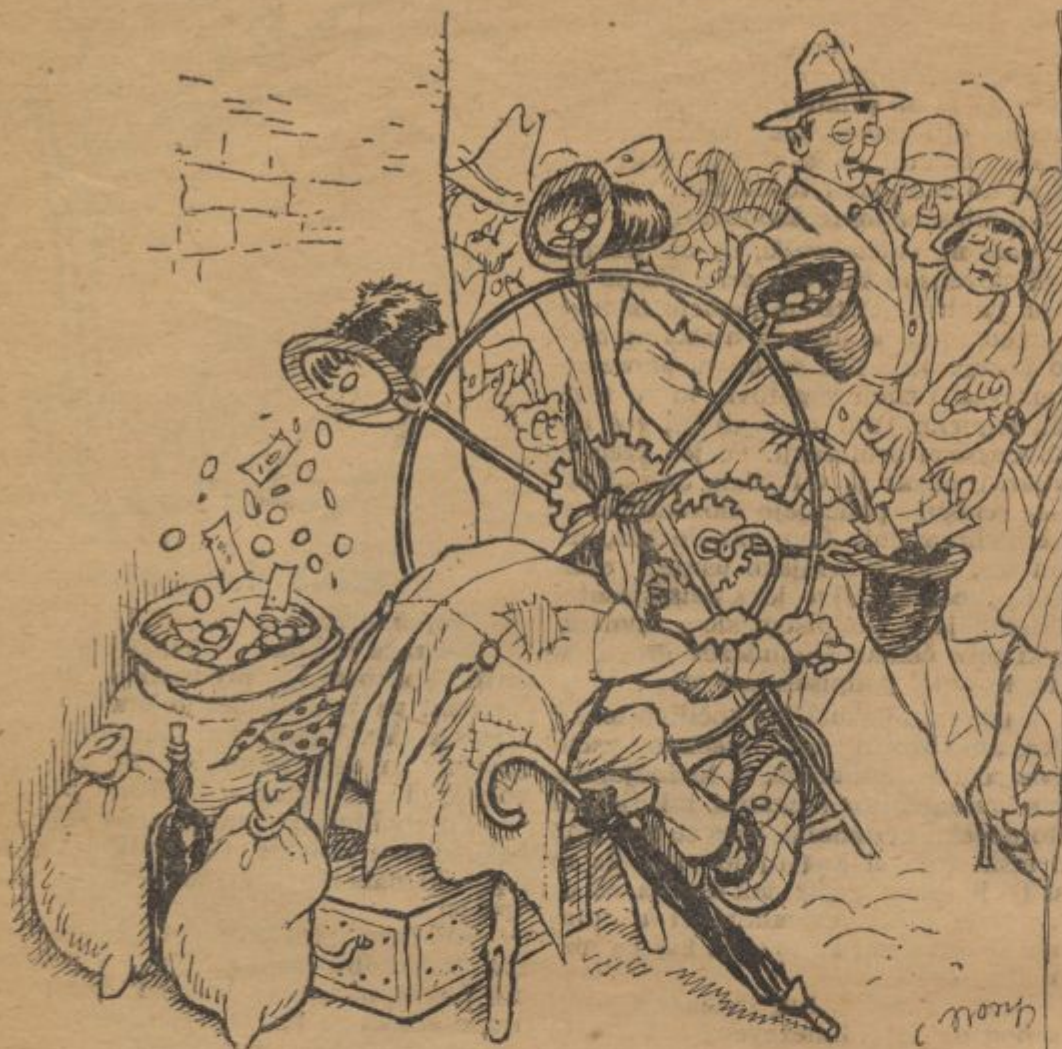
Deček: (ki je prehodil 5 kilometrov do drogerije) »Eno škatljico žveplenic.«

Drogir mu jih da. Dve uri kasneje pa se deček vnovič prikaže v trgovini ter pravi: »Mama je rekla, da se te žveplenice ne vžgejo.«

Drogir: »Neumnost! Poglej kako se to napravi.« To rekoč je potegnil s žveplenco po hlačah in jo vžgal. In ko se je že precej znočilo, eto dečka zopet v trgovini:

»Mama pravi, da nima časa priti semkaj drgniti žveplenice ob vaših hlačah.«

MODERNI BERAČ.

Vsak se s svojim delom ukvarja,
da dobi dovolj denarja,
ta slepari nas s starino,
drugi toči slabo vino;
lani je prodajal škatle,
meril trak, blago na vatlē,
letos že cilinder nosi,
»Pri treh Kronah« spi in kosi.
Bilo revše je nemarno,
letos zida si tovarno,
ima v mestu že tri hiše,
in bajē jih konca ni še.
Ne izplača delo skromno
trūda več, le če ogromno
pomnože se vsi obrati,
upa vsak, da obogati.
Pa bi Peterčku Koprivi

kdo zameril, ki si krivi
hrbet že vsa dolga leta,
se denar počasi steka.
Mislil je in tuhtal v glavi,
bi pomagal si v zmešnjavi,
če bi s pomočjo obrata,
bila mošnja bolj bogata
Pa postal je izumitelj,
vseh beračev pokrovitelj.
Zdaj ponižno več ne prosi,
vsak denar mu k stroju nosi,
vreča poleg se nasiplje,
Petru burno srce utriplje.
Zdaj duh časa je dohitel,
naš berač in izumitelj,
a izuma ne izdā še,
dokler njemu kaj velja še.

Nevihita.

Bilo je ravno na nedeljo zvečer.
Dragarjev Milan ponosno sedi za li-
trčkom brica pri Cerku in s slastjo srka
božjo kapljico. Kaj se hoče! Nedelja je
in človek si lahko privošči par požirkov.
Kot pošten kristjan se pa Dragar ne za-
dovolji samo s požirki, ampak s požiro-
ni. Ravno ko stresa zadnji drobiž na
mizo za drugi literček, udari ura v zvo-
niku 11. Kakor da bi ga kdo z iglo zbo-
del, skoči Milan, pograbi drobiž in kapot
ter hiti proti domu. Vendar kratka pot
do doma zdela se mu je cela večnost.
Noge so mu tvorile različne »o« in »x«
in ko je zadel ob cestno drevo, jo je tes-
no objel z vzdihom »O Elvira«. Le Elvira,
njegova boljša polovica, mu roji po gla-
vi. Kaj da poreče, ko se vrača tako kas-

no domov? Okusil je že večkrat njene
kremplje, da je potem celi mesec nosil
brazgotine po obrazu in to mu ni dalo
miru; spomnil se je, kako so se mu sme-
jali njegovi tovariši, ko je drugi dan
prišel v pisarno s tako okrašeno glavo.
Oh, da bi samo danes se to ne zopet po-
novilo! Od same misli mu je ves alkohol
spuhel iz možgan. Končno se vendar
privleče do doma. Milo pogleda proti
oknu, kjer spi njegova žena, potem pa
neodločno stopi v vežo.

»Kaj bo, kaj bo!? O vsi svetniki
stojte mi na strani in branite me pred
vragom moje žene. Da bi vsaj trdno
spala.«

Plaho stopi pred stanovanjska vrata
in jih poskuša odpreti. Grom in strela!
Vrata so kakor pribita. Nežno potrka in
z milo-prosečim glasom zakliče:

»Elvira, Elvirica ljuba žena, odpri
mi vrata. Oprosti mi, da sem se danes
malo zamotil, saj veš, vsakemu se to v
življenju enkrat dogodi. Daj, bodi tako
dobra in odpri mi.«

Nič odgovora. Kakor grešnik pred
rajskimi vrati potrpežljivo čaka na od-
rešenje.

»Elvirica, žena moja, ne bodi tako
trdosrčna.«

Tedaj se užge luč v sobi in skozi
ključavnico zagleda Milan svojo ženo z
— metlo. Moj Bog, sedaj bo treba ple-
sati. Kaj mi je storiti, da odvrnem to ne-
vihto od sebe? Da bi vsaj prišel v sobo,
potem naj me mlati kolikor hoče in
to vse zaradi sosedov. Vendar »kunštna«
glava. Treba je ublažiti razsrjeno žensko
srce.

Plaho položi glavo h ključavnici in
s sladkim glasom zašepeta:

»Elvira, ljuba žena, odpri mi hitro
vrata, dva litra vina prinašam s seboj.«

Kakor da bi elektriko spustil, opazi
Milan skozi ključavnico, kako se Elvira
spremeni obraz. Vzradoščena položi me-
tlo spet v kot in hitro odpre vrata.

»Kaj to će se je danes malo zakasnil,
saj ni pozabil name, ko mi prinaša par
požirkov«, misli si Elvira.

Veselo stopi Milan v sobo. Elvira ga
pogleda od vseh strani, posede ga za
mizo potem ga pa vpraša:

»Kje imaš vino?«

»Haha, v trebuhu ga nosim,« odvrne
živahno Milan, misleč, da je vsa nevar-
nost odstranjena.

Elvira pa, kakor da bi popila pol li-
tra česiha, se skremži, potem pa pograbi
zopet metlo in udri po možu.

»Kaj, ti se boš norca iz mene delal,
ti živina pijana, mrcina mrcinasta. Fuj!
Sram te bodi pijanec grdi! O jaz uboga
nesrečnica, da sem mogla vzeti tako pi-
jano krotov v zakon!«

Bumf, bumf, lup, tresk so odmevali
glasovi po izbi. Kakor toča so padali
udarci na moža in vmes strašno grme-
nje »prasc«, »živina«, »krota pijana«.

Nekaj časa sta oba letala po sobi,
razbila nekaj loncev in steklenic, potem
pa je uvidel Milan, da z defenzivo ne bo
nič. Ves zbehan pade na kolena in s tre-
sočim glasom zajeclja:

»Elvira, Elvirica, ljuba žena, ti si
angelček, moj varuh v življenju, oh nu-
sti me — o angelček — angelček si.«

»Kaj angelček, hudič, hudič sem, ne
pa angelček ti vrag pijani!« In udri po
plečih ubogega moža.

V strahu zleze Milan pod mizo, da se
vsaj za nekaj časa oddahne.

»Ha, mrcina, pobegniti mi hočeš! O
ti peklenko žrelo!« In lop z metlo pod
mizo Milanu ravno pod rebra.

»Joj, Elvira, ubila si me, joj a - a«
zakriči mož pod mizo in se stisne v dru-
gi kot.

Tedaj pa se vrata odpro in v sobo
stopi — hišni gospodar.

»Za vruga, kakšen krik pa je tukaj!
Gospa Elvira, kaj pa je bilo?«

Elvira se za silo oddahne in z joka-
jočim glasom pokaže pod mizo. »Oh, ta
pijana mrcina — oh, jaz nesrečnica.« Od
srda in sramote pobegne v stransko sobo.

»Hahaha, ti Milan pod mizo, kaj pa
iščeš tam spodaj,« se nasmeje gospodar
in pogleda pod mizo.

Ves osramočen izleze Milan izpod mize ter stopi pred gospodarja: »Kaj da delam pod mizo? To vas nič ne briga! V svojem stanovanju delam jaz kar hočem.«

Ko gospodar veselo potreplje Milana po ramenih in mu pošepeče: »No, saj se razumemo.«

Milan prime hišnega gospodarja za roko in s hvaležnim glasom mu reče: »Hvala vam, da ste me rešili iz te nevihte in oprostite nam, ker ste mogli izlesti iz postelje — saj veste, žena je žena.«

»Da, da, žena je žena in tudi moja žena je žena, in vse žene so jednake,« odgovori gospodar in zapusti stanovanje.

Kako je Milan preстал noč, tega ne vem. A da se prav dobro ni imel, sem spoznal po tem, ker je imel drugi dan ves obraz popraskan in ker so se mu vsi tovariši v pisarni smejali.

Čuk na palci za novo leto.

Tudi »Čuk na palci« bi rad dal svojim bralcem voščilo, magari »Brill«, če bi kaj pomagalo. Poslužil se bo zato cenejšega, tistega, ki ga je sama beseda brez škatle, saj so ministri in drugi kalfaktorji že itak dovolj namazani z vsemi žavbami in nabiksani z vsemi voščili vseh mogočih tvrdk, da še druge lahko biksajo, kadar in kolikor hočejo.

»Čuk na palci« želi svojim čitateljem v prvi vrsti veselo novo leto, še pred novim letom pa 15 lir v žepu, da vsakdo lahko poravna naročnino za celo leto naprej, kar lahko stori v ulici Favetti št. 9 v Gorici vsak dan dopoldne in popoldne, če ni ravno velik praznik ali nedelja.

Kadar to opravi, naj bo prepričan, da moje voščilo o veselem novem letu ne bo zastoj. Kdor bo sprejemal »Čuka na palci« skozi celo leto po trikrat na mesec v svojo hišo, ne bo mogel biti kislega obraza in takemu človeku še Bog rad pomaga in se ga nesreča izogiba. Tudi bolezen ga ne mara. Melanholiije ne pozna, niti glavobola ne, dobro prebavlja, dobro spi in ima veselje do dela. Za dve naročnini si prihrani samo na zdravih!

Seveda »Čuk na palci« ne vošči samo veselega novega leta, ampak tudi plodovitega. Zato želi, da bi se o pustu malo ženili a veliko poženi. Malo kodakanja, veliko jajec. Posebno vsa tista dekleta naj vtečejo pred obrekljivimi jeziki v zakonski jarem, ki jih je »Čuk« prijemal po krivici in po pravici in naj dokažejo, da ni res, kar smo trdili, da je res, ali da je res, kar smo trdili, da ni res. Tem kličemo: Kolikor imajo las na glavi, toliko naj jim Bog dá — žita na polju, da bodo mogli rediti otroke, če polja nimajo, pa denarja in zaslužka. S tem voščilom se misli

»Čuk« oddolžiti vsem dekletom ki se jim je in ki se jim bo zameril.

O, pa so še voščila, prav lepa voščila! »Čuk« vošči na primer, naj bi bila izplačana vojna odškodnina tako kmalu, da bi ob prihodnjem novem letu ne mogel niti enemu več tega voščiti! Pa se »Čuk« boji, da še ni rojen tisti, kateremu bo zadnjemu voščil isto. Voščilo pa tudi letos ne more škodovati.

»Čuk na palci« vošči, da bi kmalu dobili slovenske šole v Gorici. Pa ne tiste na papirju. Tiste na papirju imamo že davno, te da se jih naši otroci ne morejo posluževati, kot se mi ne moremo posluževati raznih zagotovil, ki so tudi le na papirju. Tudi srednjih šol voščim s slovenskimi profesorji. To je vredno povdariti, odkar je v navadi, da dalmatinski renegati poučujejo slovenščino v skaženi hrvaščini. Kdor mi dokaže, da to ni res, dobi v svinjsko usnje vezan izvod prvega in največjega dela spisatelja Bandelja, s podpisom slov. ravnatelja, ki piše članke v »Judežev groš«, če se bo ta hotel podpisati, seveda.

Tako smo dospeli na kočljivo točko in ker smo že pri nji, voščimo vsem Slovencem in Italijanom, ki to želijo, deželno avtonomijo. Nekateri mislijo, da je to deželni avtomobil, zato se posebno videmski trgovci poganjajo zanj. Pa ni res. To je samo prepri radi otroka, ali ga bodo topli ali ne. Privandraci in prodanci so zato, naj ga tepejo; kaj pa mi? Voščilo pove.

»Čuk na palci« želi nazadnje, naj vas Bog obvarje Judeževega denarja in ricinovega olja. Prvi nikoli ne koristi, zadnji pa samo v boleznih pošteno merrico; vlade, če jo imamo na želodcu itak nobeno ricinovo olje ne izmije; to je smola. In če želi »Čuk« še, naj bi prišlo kmalu tisto leto, ko ne bo treba navljati teh voščil, razen prvega, seveda, je končal in leti pogledat, kaj se godi po svetu, zakaj ob novem letu je navada taka, da vošči vsak pa naj vošči tako ali tako, »Čuk« je radoveden, kako?

Sam sebi voščim pa mnogo soli, veliko naročnikov, še več bodic in čisto nov kljun.

Čuk na palci.

Pravijo, da so Grahovci ustanovili dramatični odsek. Prva igra, ki so jo igrali, je menda bila: »Spanje kralja Matjaža«. Sedaj imajo na programu: »Potrpljenje«. Za tem pa pride, zelo priljubljena drama: »Saj se nič ne mudi«.

NE RABIJO AGENTOV

Pretekli teden se mi je v Trstu lepa pripetila. Podal sem se kot agent manufakturne trgovine k neki znani tvrdki na korzu in ko sem hotel vstopiti v urad, sem ugledal stopnice in nad njimi navis: »Vhod za gospode potnike.« Umljivo je, da sem takoj odkorakal po stopnjicah. Prišel sem v dolg hodnik, na katerem sem ugledal še na treh mestih enak napis. Šel sem dalje in prišel do konca hodnika, kjer so bile druge stopnice z istim napisom. Šel sem tudi po istih nizdolu ter sem se v eni minuti znašel sredi ceste na drugi strani hiše.

Čukova dedščina.

Prejeli smo:

Nesreča je hotela, da je umrl Čukov skiti pokrovitelj, predsednik Solata. Zapustil pa je dragemu gojenčku veliku dušen dar. Včeraj sem dobil natančen zapisnik mnogih premičnin in pozdravov, ki jih naj izročim dediču.

Po rodbinskem pravu nima Čuk nikake dedne pravice. Pokojnik je vsled tega dal natančna navodila. Evo vam prepis!

»V času mojega napornega delovanja za uvedbo analfabetizma v odrešenih pokrajinah, sem spoznal častljivo osebo »Čuka na palci«. Njegovemu opazovalnemu čutu je uspelo izborni opisati kulturni namen mojega urada. Obljubil mi je, da natisne o tem posebni zvezek v Ricinovi knjižnici. Dolžan sem mu največjo zahvalo; zato mu podelim del svoje lastnine:

1. Moje nove zlate naočnike in tri monoklje.
2. Mojo predsedniško pokojnino, ki je izplačuje urad za vojno odškodnino.
3. 500 kg vate, ki mi je služila za obrambo ušes.
4. 100 ton paštešute, ki je nočejo jesti Julijski rekruti.
5. 200 l bencina, ki je ostal na raznih kresiščih.
6. Zlatovezani slovar vseh neumnosti, ki sem jih uveljavil na zemlji.
7. Najino skupno fotografijo in moj portret, ki ga imam še iz umobolnice.

Toda vse to naj dobi »Čuk« pod enim samim pogojem. Zeniti se mora. Posebna komisija se je sestala, da mu izbere eno izmed ponujanih nevest. Čuk pa je izbirčem in se ne zadovolji tako naglo. Kaj storiti? Položaj je kočljiv. Domovini je napočila »nova doba«. Rok za Čukovo ženitev mineva, delo se kopiči. Prejeli smo že mnogo razprav o ti zadevi, nekatere so iz ljubljanskih predvolilnih dni in ravno te so najslabeje.

Morda pa »Čuk« le dobi potrebno boljšo polovico. Dedščine pa mu ne izročimo pred 2. prosincem, sicer bi ga v Parizu začeli izžemati. Povabljen je namreč za blagajnika onih 100 milijard, ki jih je Mussolini pokazal Nemcem.

Zurnalisti se kopičijo pred Čukovim stanovanjem. Sprejel je do zdaj dva, ki sta mu stavila tale vprašanja: »Ali bo

Eksc. sprejel ponujeno vlogo na mirovni konferenci?« Odgovoril je rezko: »Vaša skrb je odveč. Jaz sicer nisem rojen pri blagajnah, kar pravijo, da je za postenje izkušnja, toda denarja se ne bojim. Tiste milijarde bom shranil brez bančnih posredovanj.«

»Kako mislite naložiti ves znesek?«

»To napravim docela diplomatično. Vtaknem ga Mussoliniju v žep; pa bo vse v redu.«

»Ali ne bo denar v še večji nevarnosti?«

»O ne! Tega gospoda se vsi boje; to pravita Poankaré in Bonar Ló. Upata, da ju do 2. prosinca prekucnejo in bo tedaj oni gospod vodil in sejal čisto sam. To se pravi, da je pričela zdaj nova vojna z milijardnimi bankovci. Mussolini jih meče iz pariških bank sovrážnikom v obraz. Upira se le še Harding, ki meče dolarje. V Evropi se jih bodo nabrali za par let, pa bo spet mir.« Žurnalistom so žarele oči, ko so čuli take besede. Pa so vprašali: »Kdo je oni ženij, ki je našel to idejo?« — »Čuk.« To je bil odgovor in konec.

Čuk je šel nato spat; kakor Napoleon po bitki pri Aspernu, zbudil pa se je 120 let pozneje. Poslednji buletin naznanja, da si je Čuk pokvaril želodec s politiko. Zdravi ga nemški učenjak Einstein, ki potuje v Rim. Tam bo zdravil Nittija, ki je zbolel od smeha, ko so mu dali Noblovo nagrado.

Tako je bilo !

Dragi moji deželani, vi ki vsi ste tukaj zbrani; poslušajte me sedaj, da povem Vam marsikaj.

Kaka Vaša so dekleta, če jim tujc srce obeta, tudi če se vidno laže, tudi če jim osle kaže.

Kot veleval je naš zakon, šli smo fantje vsi k vojakom, prisegle so na dan ločitve, vse zvestobo do vrnitve.

Čez par dni pa koj s Hrvati so pričele barantati, pozabile »špraho« vaško in »divanile« hrvaško.

In nato pa še z Mažari bili so pri nas že pari, vsa dekleta »serete«, so čebljale »fekete«.

In za temi pa še z Nemci so sprehajale se v senci.

»Kann ich deutsch, ich bitte sehr das für uns ist gar nicht schwer.«

»Če ste vi pri Fassungsstelle, prinesite kaj zabele, če ste morda v klavnici, za meso se vse dobi.«

In za temi pa še s Čehi bili v vasi so že grehi. Pepičku je hesko vroče holki obljubljal vse mogoče.

In za temi pa še z Rusi v ljubezni bili so poskusi, Ruski mužik mrzlih krajev, je tud' gorkih bil tečajev.

»Dam ti hleba, dam srce, ki ljubezni žejno je, zate moja kri zdaj vre, vse na fronti zdaj je že.«

Končno še ljubezen z juga se razširila kot kuga.

»— So amar, bacciar e tutto, mango anche pasto tutto.«

Če me hočete sposare, si che la pol amare«. — Sad ljubezni iz kraljestva marsiktera danes pestva.

ZELO HUDO

Vojak prosi stotnika za 14 dnevni dopust.

»V kakšno svrho« ga vpraša stotnik. Saj ste bili pred kratkim na dopustu.«

»Gospod stotnik, moj oče je ... jako nevarno umirajoč.«

PAMETNO SREDSTVO

Slavko se je šel prvokrat v svojem življenju kopat. Ker pa je zašel pregloboko, bi bil skoraj vtonil, da bi ga ne bili odrasli rešili. Prisegel si je, da ne gre več v vodo, predno se nauči plavati.

ČE JE TAKO!

»Gospod ravnatelj« je rekel blagajničar v centrali plinovega urada, »dobro bi bilo, da pošljemo inšpektorja k gospodu Otepcu, da pregleda natančno »kalkolator plina«. To rekiš pomoli ravnatelju pismo pod nos.

Ravnatelj (ironično): »Kako ste naivni danes; saj vendar veste, da mečemo vse reklamacije, ki prihajajo od občinstva v ... koš.«

»Toda gosp. ravnatelj, to ni protesta reklamacija, ampak »ček« za znesek njegovega računa, ki ga je našel dokaj primernega.«

NOBENEGA NAJSTAREJŠEGA NI VEČ.

Časniški poročevalec, ki je pri županu neke občine na posetu poizvedel o tem in onem, zaprosi župana, naj mu predstavi najstarejšega občana.

»Žal mi je, da ste prišli prepozno, ker najstarejšega občana smo ravno v četrtek pokopali!«

Čuk predava o nogavicah.

Dvakrat se je že Čuk odločil, da bo predaval o nogavicah, pa ni prišel do tega. Malo kočljiva zadeva je to. Ne radi tega, da bi ne videl dovolj nogavic. Še od Sv. Andreja sem mi od »ringelšpilov« in nogavic kar pleše pred očmi. Je to kos ženske obleke, ki se jo največ vidi od zadnje mode sem. Ne morem trditi, da sem videl, razen nekaterih slučajev, nogavice tudi na tistem delu, ki so v čevljih in na tistem delu, ki so nad kolenom. Vendar so tudi ti deli precej vidni. Gorenjega dela nogavice sploh ne skrivaio ženske preskrbno, ker bi se sicer lahko zgodilo, da bi postale presramežljive. Kar se pa spodnjega konca tiče, so priskrbele take čevlje, da so iz samih luknjic in jermenčkov in edino kar ne vidiš, je del pod podplatom.

Imajo pa nogavice še neko drugo posebnost. Vidiš jih lahko skozi celo nogo in če je bradavica na nji, jo razločiš čisto natančno.

Ko sem to ugotovil, naj se pomudim nekoliko pri zgodovini. Če je nosila nogavice tudi Eva v raju, nam ni znano, vemo pa zagotovo, da figovo pero ni pokrivalo nog. Računamo pa, da so nosile nogavice ženske pri begu iz Egipta, ker kako bi bile sicer mogle uteči dovolj po tiho.

Sodimo, da so spočetka nosile ženske nogavice radi gorkote, oz. radi mraza in ker so nosila dolga krila, če izvzamemo Ziljanke, se niso brigale za debelino in barvo nogavic. Dejstvo pa, da so smatrali nekateri žensko radi dolgega krila za breznogo ali kratkonogo žival, so hotela pokazati da imajo še celo prav dolge in na različne načine izoblikovane noge, da predstavljajo lep del abecede, in tedaj so prišle tudi nogavice na dan.

Ženska pa je natančna. Če hoče pokazati noge, tedaj hoče pač pokazati noge in konec. Nogavice so samo v napatje, v dobo golih nog nazaj ne more kar tako, zato je pa stanjšala nogavice do minima, da se že prvo uro ne raztrga, ko jo obuje. Tudi se dobe nogavice z barvo človeške noge. Fej!

Pravijo, da se daljšajo krila. Na vsak način se nogavicam bliža kruta usoda. Barve se bodo zenačile, preja bo postala močnejša, prehladi bodo izginili, ta zanimiv del ženske obleke bo ostal pozabljen, dokler ga zopet ne odkrije razborita glavica dolgih las... To se bo pa zgodilo tedaj, ko bodo hodile ženske le še v moških plavalnih hlačkah okoli.

VELIKI KOMET.

Prorokovali so, da se bo pred novim letom prikazal tako velik komet, da se bo tresla zemlja pred njim in bo tedaj razsvetlil tudi italijanski škorenj s svojo nenavadno svelobo, sedel na ministerski stolec in pometel s svojo ogromno metlo vse zadeve enkrat za vselej v kot. Mislili smo, da dobimo tedaj na mah izplačano vojno odškodnino, da bo rešeno vprašanje brezposelnosti, sploh

da se bo cedilo mleko in med. Ker vsega tega ni bilo, smo spoznali, da to sploh ni bil komet, ampak čisto navadna metla. Drugi pa pravijo, da se je ob novem letu zmotil angelj smrti in pobasal v skrinjo mesto starega leta, komet, staro leto je pa ostalo, zato gre po novem letu vse po starem naprej. Če kometovo metlo dobi kje Čuk na palci, bo že povedal.

Diplomatična voščila.

Noč ima svojo moč, jaz jo imam pa tudi, pa zletim sredi novoletne noči pogledat, kaj si voščijo po širnem svetu, ko oddide v kraj staro leto in se novo rodi. Iz visočine gledam v diplomatične nižine; iz meglenega ozračja preprirov in vojska se izloči nejasna postava miru, med deželami pa krožijo voščila, samo v mislih izgovorjena. Taka so:

Anglija privošči Franciji, da bi ta s svojo vojaško politiko proti Nemčiji in Rusiji pogorela in bi se nji odprla široka polja za trgovino.

Francija privošči Angliji čim prejšnjo blamažo, ker se vtika v njeno politiko, Nemčiji pa želi, da plača vse, kar ima plačati, pri tem pa ne sme okrevati, dasi ne more plačati brez okrevanja. Rusiji pa privošči še eno lakoto.

Nemčija privošči Angliji in Franciji vsaki po eno brco, kakor hitro jo bo mogla dati.

Rusija vošči celemu zapadu tako mizerijo in revolucijo, da bo še premalo sedem milijonov rdeče vojske, ki bo navalila na Evropo.

Pol Evrope privošči Grkom, ki so biti tepeni, kakor je prej privoščilo Turkom, da so bili potlačeni.

Pol Evrope pa privošči Turkom zmago, le da privošči tudi sebi potrebno varstvo interesov na mirovni konferenci.

Turčija privošči vsem tistim, ki so se opekli pri turškem vprašanju, privošči pa sebi največ dobička od tega.

»Čuku na palci« se je kar vrtelo od samih voščil. Kot blisk so švigala. Če se vsa voščila vresničijo, bo to res blagoslovljeno, srečno, veselo in ne vem kakšno novo leto še.

Dobro je, da se voščila in »privoščila« ne izpolnijo. Če bi se izpolnila, bi bili ljudje kot oni možiček, ki je ležal pod drevesom in želel, da bi bil želod tako velik kot melona.

ŽENITNA PONUDBA.

Vdovec, ki ni še popolnoma 90 let star, a je že dopolnil svoje trideseto leto, ter ima na glavi vlasuljo, ki je 200 L vredna, poleg tega pa bolnišnico, hiralnico, ječo, cerkev in 1000 cent, denarja v gotovini, se želi seznaniti s primerno škatlo, katere pokrov namerava postati; vendar škatla ne sme biti prestara, niti prazna kar se denarja tiče in ne preveč obrabljena, tudi vdova je lahko. Ponudbe sprejema »Čuk« pod šifro »Gotova smrt«.

NI VROČA KAVA.

Janez je prinesel gospodu nadporočniku kavo. Le-ta ga vpraša, je-li kava vroča. »Ni vroča« je odgovoril. »Kako, ali si kavo pokusil?« ga vpraša gospod nadporočnik. »Pokusil nisem, a prst sem vanjo pomakal.«

Kaj je novega?

Pravijo, da imajo idrijski brivci mnogo opravila, ker strižejo dijakinjam lase.

Pravijo, da je drežensko starešinstvo vse orehe po občini otreslo, in to samo zaradi tega, da jih lastniki v prihodnje ne bodejo več brali. In pa se najbrž boji, da »Čuk« v orehu »nezda« ne naredi.

Pravijo, da bi rada vedela neka koseška žena, kaj ima »Čuk« rajši ali 15 lir ali eno debelo kokoš. (»Čuk naj odgovori!«) (Če je kokoš zares zelo debela, potem pa že raje kokoš. — Čuk.)

Pravijo, da dreženski poštar vsakemu svetuje, ki hoče »Čuka« naročiti, da je bolje tiste lire zapiti!

Pravijo, da so vsi tisti makaroni zmrznili, ki so imeli v Drežnico priti, sardelone pa še osolili niso.

Pravijo, da v gostilni v Drežnici, kjer se »Čuk« obsedi, je vse polno ljudi, kjer pa »Čuka« ni, tam se prostora dosti dobi.

Pravijo, da bodo Brestovci volili Čuka na palci v ministerstvo za zabavo in kratek čas. Čuk bo mandat sprejel. To bo šele parlament!

Pravijo, da šebreljske dekleta, ki so šle v Jageršče na »bal«, strašno težko pričakujejo »Čuka«, da bi prinesel naslikane njih kape. Zelo dobro bo, dragi Čuk, da si prideš sedaj ali prihodnjič ogledat to modo.

Pravijo, da so šebreljske dekleta, ki imajo kape, vložile na županstvo prošnjo za popraviti pot skozi Kopačence v Jageršče, posebno, da bi se obsekalo grmovje, da bodo prihodnjič, ko bo »bal« v Jagerščah, lahko imele kape po poti na glavah ne pa le pod »firtaham« kakor zadnjič.

Pravijo, da je nova moda kap pri nekaterih dekletih v Šebreljah podobna žaklu za »prešce« brat, samo špage manjka za zadrgniti; te pa bodo do »Vaht« napravile. Marička in Ančka sta sklenili, da bosta po eno ajdovo prešco poslali »Čuku«, da bo kljun zamašil in jih pustil v miru.

Pravijo, da je na Lokvah odnesla burja tisto meglo, v katero so Lokvarji zadnjič zabili kole.

Pravijo, da solkanska dekleta zelo rada kimajo z glavo, posebno kadar jim dobro gre.

Pravijo, da bode župna cerkev na Gorenjem polju kmalu pokrita, a za sedaj le z robido, ker stavbeni material noče sam izrasti.

Pravijo, da bodo v Anhovem nad vsakim vozom pritrdili eroplan, da bodo zavarovani pred nesrečo, če se most zruši.

Pravijo, da so ustanovili v Anhovem konsumno lekarno z »Dericinim oljem« katera še precej spretno in konkurenčno deluje.

Pravijo, da so v Vipolžah peli na Božič prav lepo tantuergo, katerega note je spisal »Čuk na palci«.

Pravijo, da so na plesni veselici pri Janezu na Grahovem celega volička snedli in še klobas je zmanjkalo. Čuk tega ne veruje!

Kako izgleda konferenca v Lavšani

od zadaj

Pravijo, da ima Janez na Grahovem že tako debel trebuh, da je neki mesar v strahu radi njega.

Pravijo, da je grahovska poštarica »teta Ivica« premeščena radi dolgega jezika in ne radi visokih sol.

Pravijo, da je Močnikova krčma na Koritnici najbolj narodno zavedna za ples in ponočno krokanje.

Pravijo, da ne mislijo Orlečani več obnoviti pevskega in bralnega društva »Draga«; pač pa bodo kmalu ustanovili društvo »črnih srajc«. Za pristop k temu društvu se priporočajo »orliški črnosrajčniki«.

Pravijo, da bode šel sežanski občinski sluga v penzijo, ker se jih je dovolj »nalezel« pri sežanski občini; isto nameravajo storiti tudi »ober policaj« F. in čuvaj Š. V službi bodo ostali le oni, ki bodo znali žvižgati in piskati »Glove-nezo! Capito!

Pravijo, da tudi na Slapu pri Vipavi krađeje krampe. Zares lepo. Pa če lepše bo, če jih dotičniki nazaj prineso.

Pravijo, da nameravajo podmelške klepetulje sklicati protesten shod, ker so nekateri fantje ustanovili novo centralo na »Placu« pod cesto.

Pravijo tudi, da razpolaga nova centrala z prenovljenim aparatom za povečevanje, ki je v stanu, povečati muho do velikosti slona.

Pravijo, da bo »gospod fervolter« na Lokvah napisal knjigo v hotentotskem jeziku (on je »okrog in okrog« znan, kot italijanski Nemeec slovenske krvi o dresiranju podložnih gozdarjev za lov na Čuka na palci. Čuk se mu na Češeviku že smeje. Pravijo tudi, da je pred kratkim ustrelil gamza ravno pod rep in je za spomin na to povišal nekaj mož za svoje »podrepnike«.

Pravijo na Trnovem pri Gorici, da že vstaja rdeča zarja in da imajo pri Nemcih že krvavordeče solnce, ki presrokuje Lokvarjem jasen dan. »Več Lokvarjev« pa je, ki so rajši plavi, kakor rdeči, posebno na pondeljek.

Pravijo v Lokovcu, da bo veliki mož pred cerkvijo na prodaj, da se pokrijejo stroški postavljanja. Čuk pa tega ne vesruje, ker je tudi on pri velikem možu, čeravno brez glave.

Pravijo v Nabrežini, da so zajci in lisice na svojem zborovanju v Ojstrem vrhu poslali lovcem resolucijo, da se mora njih meso po smrti zavijati samo v slovenski fašistovski lis! četudi ni še slovesno blagoslovljen.

Pravijo, da tolminski dekletom zelo ugajajo črne srajce.

Pravijo, da so trnovske gospodične otvorile tovarno klobukov, vzorci so na razpolago samo oš nedeljah.

Pravijo, da ni res, da gosp. J. hodi na lov, dokaz temu je, ker nima orožnega lista.

Pravijo tol. dijaki, da je njih prirodopisni učitelj, v svojem logičnem razmišljanju prišel tako daleč, da je spoznal »kosmato« medvedjo dlako; ker dijaki tega ne verjamejo, jih kar po dunajsko »žanskopfira« in »trotelira«.

Pravijo, da pri Sv. Ivanu v Trstu so se nekateri mladeniči nespodobno obnašali pri polnočnici. Čuk s kljunom bi se lepše obnašal. Prav bi imel Čuk, če bi jih z metlo pometal iz hrama božjega naravnost v kako beznico.

Pravijo, da so zadnje vesele novice Čuka nekatere tolminske pedagoginje radostno iznenadile, da so od veselja popadale v nezavest.

Pravijo, da bo G. iz Volč zaprosila za posebno »licenco« za nrevažanje »kvant«, ker ji je krošnjarenje prenaporno. — Obenem se tudi boji konkurence — ali pa bi radi netočnosti še prišla ob svoj »kšeft«!

Čuk na palci jo opozarja, naj pazi, da jo ne prehitijo pasji kontumaci.

Pravijo, da odkar so dekleta z Otlice izvedele, da jih je petnajstkrat več kot fantov, so začele hoditi kar same na žinitovansko potovanje k makaronam.

Pravijo, da podgorsko županstvo postavi dva velika spomenika, enega na čast rajnemu »Picaferaju Njelcu«, drugega pa na čast rajnemu »Spisigamortu Fuflotu«; oba sta imela za to občino velike zasluge.

Pravijo, da šmarski godci nič več ne marajo za godala, odkar so spoznali, da so šmarske »pupke« lepše.

Pravijo, da je v Lokvi dekle, ki je strašno lepo, ker ima lica pobarvana, kakor purmanov vrat in glavo postrani kakor kapo soldat.

Pravijo, da imajo v Trenti živinozdravnika in sicer Franjosefa Eccoci-eccoci. Kdor ne verjame, naj se prepriča pri Tonderju, ki mu je zdravil konja.

Pravijo, da so imeli v Vrtovinu sejo, na kateri so sklenili, da ne bodo potrebovali zvonov, zato ker nameravajo dati zvonik v najem. Kdor potrebuje stanovanja, se lahko oglasi.

MNOGO »PRAVIJO« JE TO POT MORALO IZOSTATI. VSE PORABIMO PRIHODNJIČ!

Ribničan Urban.

Ja, buh nesvare, tu pa vender nej prou, da se tuolku buožjega darü po nepotrajbnem preč lüča. Uod usch kraju laške dežjele so h nam ldje pršle, ne vajmo pa, če so zbijžale, al so ble spodjeni; samu tu vajmo, de je jemu usak kašen mušter sabo. Naš šumošter, k' je ned use künšten jen štedjiran, je djau, de iščejo tisto fabrko, k' narbulšo žajfo dajla. No pa pr nas jo še najmamo take. Ampk vajdēt smo pa tejli useglijh, zekaj jo nucajo, če jo prou najmamo; sej tūd uoni sühe ruobe ne nücajo, mi pa jo useglijh imamo. I nu pa smo zvajdle, de tam ne laškem črna vojska ldi u uole dajva. Pa nemajst, de b'se u vječnast preselile, jeh majnde prou nezarajnsku leksira.

Pa griža je huda bolezen, je djau naš šumošter, jen ce manjde tam najke u srajde laške kar cajla pokrajna smrdi, Praujo, de mušelna vladu zetu neč ne vaj, zetu k'ima dvujno suorto črne vojske. Aden zežiga jen strajle, drüge k'nej uod mušelna, pa z uolem düse gasi. Jojmenes, je djau Krzrnarjev Juože, tu pa vender nej prou, de se taka krvica ne svajte dajla. Pa je poklicou zvečjer vse uočinske starešine, k' je po majste najdu, de so šle po nuoče k žepane sedēt jen grüntat, koku b'se temē uodpomoglu jen tūd kej zesležilu, če b' mi znajdle kašno nuovo künšt. Je, kaj b'ne psiaka! Kej se je pa še ne svajte slišelu, da b'ble ldje bl künštne koker z Rijbenskega majsta. Pa naš žepan jo je prec pogrüntov jen se še bl muoško uodrajzov, koker šumošter, k' je njirbl ušajten.

Je djau. Vaš Juože Krzrnarjev, ti jen Urban sta njirbl künštna jn uobrajtana u cajlem majste. Kar pomejnita se, pa neredita, da se ne buo po laškem tuolku buožjega darü preč porinlu. Ti, Juože, izdajlaj kašen nou inštrument z ledra. Urban buo pa ke šu pa prodajau. Kar li gspujske nej grje, de me buojo dovalile. Bulše je ne usako vižo, de dobi Urban dekrjet, koker de b'šlu usak dan tuolku ldi u sekrjet. Toku je djau žepan, jen maša je bla kuočana. Je koku buova zgrüntala, sm jdau Juožete. Če nerdiva ranku ne pasje tuorbe, se vidio. Jerhaste hlače so drage jen b'se useglijh po nuogah jen čoulah cedjilu usacme, k' b'ga lekseralu. Narbule buo, de nerdiš lje-draste neritenke. Če buo kjerga prou hedu prjelo, de b'biu neritenke preveč uosrou, ga buo kar ustran porinu pa družga neteknu. Se vaj, sm djau, da buo trajba jet še do mušelna. Pa ze toku korigen jenštrument ne buo zeprejke, če ana stran črne vojske zetu neč na vaj. Če buo kedu uod zat tjepen, ga ne buo onq es 'tššap onq n vd onq vž čč 'oššap use u neritnek scedilu jen ne buo neč smrdajlu.

Keder smo dajle cajlo stvar u uorengo, najsm neč uodlašou, ampk kar šu ne puot u lašku. Douga sm huodu jen douga sm se uozu, de sm pršu na ta pravi plac. Koku se m'je godilu, buom žje povajdou, keder buom nezaj pršu jen se buom u Gorice ustavu. Duoste sm trpu jen nekjer me najso püstle pr gmahe, še po nuoče ne, če sm ki jerprgo dobiu. Anu nuč sm biu blize ane gmajne, k'sm h srječe ano majhno kolibo zegljedou.

Pa sm kar ke šu jen potrkou. An pastir je biu nuotre kale, pa m'je djau, de lehku ne neguovi slami spim ze tisto nuč, zetu k njega ne buo, k' grje jeskat anga gospuda z visuoke držine, k'se je u guojzde zgübu, kamer je šu ne jago. No, pa sm kar ljegu. Jen pr mej kuše, če sm jemu tūd tuo nuč gmah pred matafirji. Nokul anajste je aden potrkou jen prou su že čez nuč bt. K'sm ga vprašou, kedu de je, je djau, de je markiz Spadalini, grof Monteverde, cavaljer Špinapeše, jen don Kaštelnamurje majnde. Jest sm se kar ustrašu, pa sm zakričou na slame: »Kar pajte z Bugam uod kuoder ste pršle; koku psjaka čte, de buo u te majhne kolibe, tuolku puostel ze tuolku gospudu. Pa sm se kar uobrnu u zid pa zespau.«

LJUDSKA FILOZOFIJA.

Brezposelni delavci, zbrani v ljudskem vrtu v gručo, so si kratili dolgčas z zbijanjem raznovrstnih šal. Nenadoma se pogovor zasuče na resno plat in nekdo začne govoriti o delu. Uganili so marsikatero pametno in končno zaključili eden za vse: »Delo je, ki oplemeniti človeka«. S tem stavkom pa ni bil zadovoljen stric Tone, ki ludomušno pristavi: »Pa mu vstvari tudi — grbo!«

NAJKRAJŠA POT.

Človek, že večkrat kaznovan zaradi tatvin in pretepa, gre na mesni magistrat, da bi v času splošnega brezdelja, dobil malo denarno podporo. Stopi v urad in tu se razvije med njim in službujočim uradnikom sledeči razgovor:

On: »Prosim za malo podporo, da ne crknem od glada«.

Uradnik: Sredstva so pošla. Ozrite se za kakim delom«.

On: »Ne najdem ga nikjer. In tudi če bi bilo kje, kdo me pa vzame?«

Uradnik: »Pojdite v ubožnico«.

On: »Sem premlad in prezdrav«.

Uradnik: »No, kaj pa hočem...«

On: »Vtaknite me vsaj v ječo, da bom za nekaj mesecev preskrbljen«.

Uradnik: »Ni mogoče. Za to je treba prej pregreška«.

On: »Na primer«.

Uradnik: »Kakršnega koli. Pojdite n. pr. na trg in oklofutajte koga«.

On pa nenadoma: »Da ne bom hodil na trg, lahko opravi vse kar tu na licu mesta«.

In začel je obdelavati uradnika neusmiljeno s pestmi.

Seveda je bil zdaj takoj uslišan. As.

RESNIČNA ZGODBA NA CARINARNI.

Kmetica s Krasa prinese v Trst nekaj blaga. Ima s seboj tudi tolsto pitko. Carinar jo vstavi in vpraša italijanski: Ha qualche cosa da daziare? (Imate kaj za zacarinjenje?) Kmetica odvrne: Sì. (Da). Carinar dalje: Come vi chiamate? (Kako vam je ime?) Kmetica pokaže kokoš in meni: »Ana Kakuš!« Carinar vzame list in zapiše: »Anna Cacusch dazia 1 gallina«. In postavi na koncu še — piko. As.

MISTIČNO.

Mlad umetnik obiše prijatelja slikarja in skupaj ogledujeta različne portrete. Ko zagleda prvi lep, realističen portret nekoga dečka, se postavi v nekako ekstatično pozo in dahne komaj slišno pred-se:

»Ah, kako — mistično«. In zadovoljen je bil, da je povedal nekaj lepega.

Galus.

TURIST.

Vodnik: Poglejte, kako lepa dolina leži tu pod nama.

Turist: No, zakaj ste me pa tedaj sem gor vlekli?

PRI PRIRODOPISU.

Učitelj: Milko, povej mi eno domačo žival.

Učenec: Sosedov Tonček.

Učitelj: Kako to?

Učenec: Saj ste mu rekli zadnjič, da je osel.

DANES DOBIJO VSI STARI IN NOVI NAROČNIKI »ČUKA«. PRIHODNJO ŠTEVILKO SAMO ONI, KI SO NAROČNINO ŽE PLAČALI. KDOR SE HOČE ZABAVATI CELO LETO, NAJ POSLJE NA ČUKA 15 LIR. SE NE BO KESAL. HUMOR IN DOBRA VOLJA JE — ZDRAVLJE.

STEVERJAN. — Tukajšnje prosvetno društvo priredi v nedeljo ob 4. pop. Silvestrovo veselico. Domači dilentantje izzovejo Nušičevo šaloigro »Navaden človek«. Pevski zbor pa nastopi z lepo Aljaževo pesmijo »Ne zvoní mi«. Za veselico vlada veliko zanimanje.

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk. Zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

Zakaj bi samo čuk na palci svoj kljun nam vtikal vsepovsod? Glej! danes čuk je na kolesu ves drugi je — prav šik gospod!

Kot blisk vam dirja na kolesu čez drn in strn, kot sam vihar in tudi, če se mu spodsne verujte, da mu nič ni mar...

Na „Stolnem Trgu“ „Piazza Cavour“ pri žlahti kolo je dobil in Čuk Elija s svojim strojem mu hitro hlače je zašil.

Vse tam dobi kolo, mašine, vse kar sreč mu poželi!!! O, čuk sedaj ni več na palci, s kolesom se okrog pudi...

:: GORICA ::

Piazza Cavour (Stolni trg) 9 (levo)

Kupujte dvokolesa, šivalne stroje, puške in samokrese edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solionost blaga. — Cene konkurenčne.

Josip Kerševani

mehanic in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5, Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

